

вързъ едного отъ тѣхъ и въ тѣхъ същата минута такъва ужасъ го обзела, щото са отдалечилъ нѣколко крачки отъ него и заповѣдалъ да го хванатъ и задържатъ. Моряка падналъ на земята и започеналъ да вика: „виновенъ съмъ, достоенъ съмъ за смъртъ, милость, милость царю!“

Никой отъ лицата които го окружавали, нето офицеритѣ, нето най-ближнитѣ му хора и другари незнали, що значи туй, не за друго освѣнъ защото тозъ матрозъ въ продължение на много години изпълнявалъ длъжноститѣ си усърдно и точно и никога не си позволявалъ да направи нѣщо достойно за наказание. Но всичкитѣ превзело ужасъ като чули царя да пита моряка:

— „И ти ли бѣше въ числото на бунтовницитѣ? Ти ли бѣше, който, въ дѣтинство ми, предъ олтаря на Тройческия мѣнастиръ, положи ножа си вързъ гърдитѣ ми?“

— „Да, господарю, отговорилъ моряка, азъ.“

Когато царя продължилъ въпроса, то моряка разказалъ какъ, преди време, билъ въ числото на бунтовницитѣ, какъ скоро са разкаялъ за злодеянията си и бѣгалъ преди йоще да хванатъ и накажатъ другаритѣ му, какъ са записалъ въ числото на моряцитѣ и какъ, накрая до сега служилъ вѣрно и точно. Царя, за откровенното негово признание, простилъ преступлението му и дарилъ живота му, съ строги обаче условия, че ако би да ся яви йоще веднѣшъ предъ очитѣ на монарха непременно ще бѣде длъженъ да изгуби живота си. Моряка благодарилъ Бога и царя за тѣхъ милость и отишълъ да живѣе въ далечна една губерния на Русското господарство, така щото Петъръ билъ увѣренъ че прѣзъ цѣлия си животъ не ще да го види.